

Fecske László verse

Leszáll az éj

Lassan nyugszik a nap...

Eloszlik a fénye.

Mint kimúló gyertyaláng,

megszűnik a lénye.

Tücskök hada kezd

andalító nótába,

S hozzá a szúk zizegnek

Egy száraz, korhadt fába.

A szúnyogsereg vérre szomjaz.

sebesen repülnek a célig.

Egy alvó ló gerincén

Telepednek végestelen-végig.

Kóbor cica dorombol

Egy nyűtt, kopott csizmának.

Láb nincs benne,

Csak neki van dőlve egy fának.

A virágok is alszanak már.
Szirmaik páncélként őrzik a bibét.
Mint gondos tyúkanyó,
Ki szárnyai alatt őrzi a csibét.
Egy kövér béka ugrani készül,
Hangosan loccsan a víz.
A békalencse hömpölyögni kezd,
Mint gyermeki kézben a friss tejbegríz.

Énekel a szél is halkán...
Citerázik egy zsalugáteren.
Duruzsol, mint kótyagos matróz
A messzi, zavaros tengeren.

Csillagok milliói vibrálnak
A sötét égbolton.
S fura árnyak cikáznak
A kövér teliholdon.

Éhes sünök csoszogása hiányzik még.

Hahh... már jönnek is sorban.

Az anyasün megy elől,

Egy férges almát gurít a porban.

Közeleg egy szekér...

Hirtelen meghal minden.

S míg el nem halad,

Egy hang, pissenés sincsen.

Mialatt a távolban eltűnik,

A táj feszülten figyel.

S miután teljesen eltűnt,

Az éj újra életre kel.